

(Кривий хватає ніж, підносить в гору, но в тій хвилині оббігає Роман і Антін. Хватають Кривого в половину, ніж видають, другі рівночасно хватають цигана, той виривається; на надаремно, все те діється в одну мить, інші підносять Дідуса).

Роман: Господи, душегубці! Дідусю, се ви, за що вони вас хотіли зі світа згладати?

Дідусь: Господи Боже, сильна рука Твоя і будь тобі слава во віки. Люде слухайте, ось тоті два украли твою Мартусю, Романе. Я чув їх бесіду, дитина тут була, но або втікла, або дід десь сховав її.

Роман: (падає на коліна, вносить руки в гору). Господи, спаси її з таких рук. Господи помилуй, Господи мене карай, а поверни її до нас. (Плаче; Антін його підносить).

Данило: Тримайте їх добре. Хлопці, ремінцями їм руки пов'язати, а цілко. А ти діду говори, де дитина!

Кривий: Говори до сухої верби, хлопе, не до мене.

Микетей: А як би їх так припечи?

Данило: Не можна. Если по доброму не скаже, то по злomu ми не маємо права його неволити.

Циган: Люде, пустіть мене, я не винен. То він мав дитину, і каже, що ось доперва утікла вона.

Роман: Той циган був тоді в нашій хаті, я пізнаю його. Чоловіче, я тобі дам, що схочеш, скажи, де дитина.